

Vanhin Donald L. Hallstrom
seitsemänkymmenen johtokunnasta

Millaisia miehiä?

Mitä muutoksia meiltä vaaditaan, että meistä tulee sellaisia miehiä kuin meidän pitäisi olla?

Kun kuvittelemme mielessämme tätä maailmanlaajuista konferenssia, muistamme, ettei mitään tähän kokoontumiseen verrattavaa ole – missään. Yleiskonferenssin pappeuskokouksen tarkoitus on opettaa pappeudenhaltijoille, millaisia miehiä meidän tulee olla (ks. 3. Nefi 27:27), ja innoittaa meitä saavuttamaan tuo ihanne.

Aaronin pappeuden vuosinani Havaijissa puoli vuosisataa sitten ja lähetyssaarnaajana Englannissa meillä

oli tapana kokoontua seurakuntakeskuksiin ja (suurta vaivaa nähden) kuunnella pappeuskokous puhelin-yhteyttä käyttäen. Myöhempinä vuosina satelliitit mahdollistivat lähetykset valikoituihin kirkon rakennuksiin, joissa oli valtavat lautasvastaanottimet, niin että voimme sekä kuulla että nähdä kokoukset. Me olimme hämmästyksissämme siitä tekniikasta! Harvat olisivat osanneet kuvitella tämän päivän maailmaa, jossa jokainen, jolla on käytössään internet älypuhelimessa,

taulutietokoneessa tai tietokoneella, voi seurata tämän kokouksen puheita.

Vaikka Herran palvelijoiden ääni, joka on sama kuin Herran oma ääni (ks. OL 1:38), onkin nyt huomattavasti laajemmin saatavilla, sillä ei kuitenkaan ole paljoakaan arvoa, ellemmme me ole halukkaita ottamaan sanaa vastaan (ks. OL 11:21) ja sitten noudattamaan sitä. Yksinkertaisesti sanottuna yleiskonferenssin ja tämän pappeuskokouksen tarkoitus täyttyy ainoastaan, jos me olemme halukkaita toimimaan – jos me olemme halukkaita muuttumaan.

Useita vuosikymmeniä sitten palvelin piispana. Tapasin pitkän aikaa erästä seurakuntamme veljeä, joka oli monta vuotta minua vanhempi. Tällä veljellä oli ongelmallinen suhde vaimoonsa ja hän oli vieraantunut heidän lapsistaan. Hänellä oli vaikeuksia säilyttää työpaikkansa, hän oli vailla läheisiä ystäviä ja kanssakäyminen jäsenten kanssa oli niin hankalaa, ettei hän lopulta halunnut enää palvella kirkossa. Käydessämme erään kerran tiivistä keskustelua hänen elämänsä haasteista hän nojautui minua kohti ja sanoi yhteenvetonaan lukuisista keskusteluistamme: ”Piispa, minä olen pahansisäinen, mutta sellainen minä nyt vain olen!”

Nuo sanat saivat minut sinä iltana tyrmistymään, ja ne ovat ahdistaneet minua siitä lähtien. Kun tämä mies päätti – kun kuka tahansa meistä päättää – että ”sellainen minä nyt vain olen”, me luovumme kyvystämme muuttua. Voisimme yhtä hyvin kohottaa valkoisen lipun, laskea aseemme, luovuttaa taistelun ja vain antautua – kaikki voitonmahdollisuudet menettäneenä. Vaikka jotkut meistä ehkä ajattelevatkin, ettemme me ole sellaisia, niin ehkäpä jokaisella meistä on ainakin pari huonoa tapaa, jotka osoittavat, että ”sellainen minä nyt vain olen”.

mahdollisuudet hänellä on sekä tässä elämässä että tulevassa iankaikkisuu-
dessa. Hänet kastettiin ja konfirmoitiin
kirkon jäseneksi. Merkittävästi laajentu-
neen näkemyksen ansiosta hän asetti
tavoitteen saada Melkisedekin pappuus
ja palvella kokoaikaisessa lähetystyössä.
Hänet asetettiin vanhimmaksi vuonna
1986 ja kutsuttiin palvelemaan Intiassa.
Käveleminen ei ollut helppoa – hän
teki parhaansa pitäen kävelykeppiä
kummassakin kädessään ja kaatui usein
– mutta luovuttaminen ei tullut koskaan
kyseeseen. Hän sitoutui palvelemaan
lähetystyössä kunnialla ja omistau-
tuneesti, ja niin hän teki.

Kun tapasimme veli Nulun lähes
20 vuotta hänen lähetystyönsä jäl-
keen, hän tervehti meitä iloisesti tien
päässä ja johdatti meidät epätasaista
hiekkapolkua pitkin kaksi huonetta
käsittävään taloon, jossa hän asui
vaimonsa ja kolmen lapsensa kanssa.
Päivä oli äärimmäisen helteinen ja
epämukava. Hän käveli yhä erittäin
vaivalloisesti mutta vailla itsesäiliä.
Koska hän oli ollut utterta, hänestä
oli tullut opettaja, joka opettaa kylän
lapsia. Kun astuimme hänen vaatimat-
tomaan taloonsa, hän vei minut heti
yhteen nurkkaan ja veti sieltä esiin
laatikon, joka sisälsi hänen tärkeimmät
tavaran. Hän halusi minun näkevän
erään paperin. Siinä luki: ”Hyvin toi-
votuksin ja siunauksin vanhin Nululle,
rohkealle ja onnelliselle lähetysaar-
naajalle, 25. kesäkuuta 1987, Boyd K.
Packer.” Käydessään tuolloin Intiassa
ja puhuessaan ryhmälle lähetysaar-
naajia silloinen vanhin Packer vahvisti
vanhin Nululle, mihin tämä pystyisi.
Pohjimmiltaan se, mitä veli Nulu kertoi
minulle sinä päivänä vuonna 2006, oli,
että evankeliumi oli muuttanut hänet
– pysyvästi!

Tällä vierailulla Nulujen kotiin
mukanamme oli lähetysjohtaja. Hän
oli siellä pitämässä puhuttelun veli

Me kokoonnumme tähän pappuus-
kokoukseen, koska se, millaisia me
olemme, ei ole sitä, millaisia meistä voi
tulla. Me kokoonnumme tänne tänä
iltana Jeesuksen Kristuksen nimessä.
Me kokoonnumme luottaen siihen,
että Hänen sovituksensa antaa meille
jokaiselle – ovatpa heikkoutemme,
puutteemme, riippuvuutemme mitä
tahansa – kyvyn muuttua. Me kokoon-
numme siinä toivossa, että tulevai-
suutemme voi menneisyydestämme
riippumatta olla parempi.

Kun me osallistumme tähän
kokoukseen vakain aikein muut-
tua (ks. Moroni 10:4), Henki pääsee
vaikuttamaan perinpohjaisesti sydä-
meemme ja mieleemme. Kuten Herra
ilmoitti profeetta Joseph Smithille:
”Ja tapahtuu, että sikäli kuin he

– – osoittavat uskoa minuun” – muista-
kaa, että usko on voiman ja toiminnan
periaate – ”minä vuodatan Henkeni
heidän päällensä päivänä, jona he
kokoontuvat yhteen” (OL 44:2). Siis
tänä iltana!

Jos ajattelette, että haasteenne
ovat ylivoimaisia, saanen kertoa teille
miehestä, jonka tapasimme pienessä
kylässä Hyderabadin lähistöllä Intiassa
vuonna 2006. Tämä mies on hieno esi-
merkki halukkuudesta muuttua. Appa
Rao Nulu syntyi Intian maaseudulla.
Kun hän oli kolmevuotias, hän sairastui
polioon ja vammautui fyysisesti. Hänen
yhteisönsä opetti hänelle, että hänen
mahdollisuutensa olivat hyvin rajalli-
set. Mutta kun hän oli nuori aikuinen,
hän tapasi lähetysaarnajamme.
He opettivat hänelle, miten suuret

Nululle, hänen vaimolleen ja heidän lapsilleen – jotta vanhemmat saisivat endaumenttinsa ja heidät sinetöitäisiin ja lapset sinetöitäisiin vanhempiinsa. Kerroimme myös perheelle, että heidän matkansa Hongkongin temppeliin Kiinaan saamaan nämä toimitukset oli järjestetty ja maksettu. He itkivät ilosta, kun heidän kauan odottamansa unelma oli toteutumassa.

Mitä Jumalan pappeuden haltijalta odotetaan? Mitä muutoksia meiltä vaaditaan, että meistä tulee sellaisia miehiä kuin meidän pitäisi olla? Esitän kolme ehdotusta:

1. Meidän pitää olla pappeuden miehiä! Olemmepa sitten nuoria miehiä, joilla on Aaronin pappeus, tai miehiä, joilla on Melkisedekin pappeus, meidän pitää olla pappeuden miehiä, jotka osoittavat hengellistä kypsyyttä tekemiensä liittojen ansiosta. Kuten Paavali sanoi: ”Kun olin lapsi, minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli ja lapsen ajatukset. Nyt, kun olen mies, olen jättänyt sen mikä kuuluu lapsuuteen.” (1. Kor. 13:11.) Meidän tulee olla erilaisia, koska meillä on pappeus – ei ylimielisiä tai ylpeitä tai alentuvia vaan nöyriä ja opinhaluisia ja sävyisiä. Pappeuden ja sen eri virkojen saamisen pitäisi merkitä meille jotakin. Se ei saisi olla pinta-puolinen ”siirtymäriitti”, joka tapahtuu automaattisesti tietyssä iässä, vaan harkiten tehty pyhä liittoteko. Meidän pitäisi tuntea se niin suureksi etuoikeudeksi ja olla niin kiittolaisia siitä, että jokainen tekemme osoittaa sen. Jos me ajattelemme pappeutta tuskin koskaan, meidän pitää muuttua.
2. Meidän pitää palvella! Meidän pappeudenhaltijoiden on olennaisen tärkeää pitää kutsumuksemme kunnia (ks. OL 84:33) palvelemalla

muita. Emme saa olla sellaisia, että kaihdamme tärkeintä velvollisuuttamme palvella vaimoamme ja lapsiamme, emme ota vastaan tehtäviä kirkossa tai hoidamme ne haluttomasti, tai ettemme huolehdi muista, ellei se ole mukavaa. Vapahtaja julisti: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämeäsi, koko sielustasi ja mielestäsi” (Matt. 22:37) ja lisäsi myöhemmin: ”Jos sinä rakastat minua, sinä palvelet minua” (OL 42:29). Itsekkyys on pappeusvastuun vastakohta, ja jos se on luonteenpiirteemme, meidän pitää muuttua.

3. Meidän pitää olla kelvollisia! Minulla ei ehkä ole sitä vanhin Jeffrey R. Hollandin taitoa, kun hän muutama vuosi sitten pappeuskokouksessa sanoi tulevaisuuden lähelle, aivan nenänne eteen, äänensä juuri sen verran paloa, että se kärventää kulmakarvojanne (ks. ”Herran taistoon kaikki meidät kutsuttu on”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 45), mutta rakkaat veljet, meidän pitää herätä huomaamaan, kuinka yleisesti hyväksytyt maailman tavat tyrehtyvät voimamme pappeudessa. Jos luulemme voivamme edes leikitellä pornografialla tai

siveettömyydellä tai olla epärehellisiä millään tavoin ja ajatella, ettei sillä ole kielteistä vaikutusta meihin ja perheeseemme, meitä on petetty. Moroni sanoi: ”Katsokaa, että teette kaiken kelvollisina” (Morm. 9:29). Herra antoi voimallisen ohjeen: ”Ja nyt minä annan teille käskyn tarkkailla itseänne, ottaa tunnollisesti varteen iankaikkisen elämän sanat” (OL 84:43). Jos meillä on mitään selvittämättömiä syntejä, jotka estävät meitä olemasta kelvollisia, meidän pitää muuttua.

Ainoa täydellinen vastaus Jeesuksen Kristuksen esittämään kysymykseen ”Millaisia miehiä teidän siis tulee olla?” on se, jonka Hän ytimekkäästi ja syvästi antoi: ”Sellaisia kuin minä olen” (3. Nefi 27:27). Kutsu tulla Kristuksen luokse ja tulla täydelliseksi Hänessä (ks. Moroni 10:32) sekä vaatii että edellyttää muutosta. Armeliaasti Hän ei ole jättänyt meitä yksin. ”Ja jos ihmiset tulevat minun luokseni, minä näytän heille heidän heikkoutensa. – Niin minä teen sen, mikä on heikkoo, heissä vahvaksi.” (Et. 12:27.) Vapahtajan sovitukseen turvautuen me voimme muuttua. Siitä olen varma. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■